

Изгради си Слънцето домъ, задъ високитъ планини на изтокъ, презъ четиридесетъ царства въ четиридесетъ и първото. Отъ чисто злато му бѣха стенитъ, отъ ковано сребро му бѣше покривтъ.

Тръгнаха небеснитъ свѣтила да видятъ дома на Слънцето и дарове да му занесатъ, че на новъ домъ безъ даръ се не ходи.

Скжпи, прескжпи бѣха дароветъ — злато и коприна, сребро и свила. Но никой не се сѣти шарено цвѣте да му занесе — прозореча му да развесели, или пиле сладкопойно да му подари — сърдцето му да зарадва.

Затжжи се Слънцето въ своя мъртъвъ домъ-дворецъ. Пуси му бѣха широкитъ стаи, глухи — дългитъ тремове.

Повика Слънцето ранобудната Зорница и рече ѝ презъ сълзи:

— Зорнице ранобуднице, иди на земята и ми донеси хубаво пѣстро цвѣте. Отъ мжка ще се стопя въ тоя златенъ домъ безъ жива живинка.

Преброди Зорницата всички градини и горски поляни, избра най-миловидното цвѣтенце и, както си бѣше още росничко, занесе го право въ Слънчевия домъ. Зарадва му се Слънцето и веднага го насади въ сребърна саксия, прозореча му да весели.

Ала живѣе ли живо цвѣте всрѣдъ злато и сребро, безъ сртъкче зеленинка наоколо, безъ пиле сладкопойно заранъ да го буди? И залинъ цвѣтенцето и бързо-бързо погина.

Повика пакъ Слънцето ранобудната Зорница, поржча ѝ пиле сладкопойно да му донесе.

Обходи Зорницата всички гори и храсти, намѣри най-сладкогласното пиле и го занесе право въ Слънчевия домъ. Затвори го Слънцето въ златенъ кафезъ съ безценни камъни украсенъ и кротко го замоли:

— Попѣй ми, пиле сладкопойно, сърдцето ми да развеселишъ!

— Пустни ме да се върна на земята, Слънце свѣтлолико! —